

**ALEKSANDRAS
MAKEJEVAS**

**ŠVEDIŠKAS
GIMTADIENIS**

muzikinė partija

**Aleksandras
Makejevas**

**ŠVEDIŠKAS
GIMTADIENIS**

Tikra ir labai linksma istorija,
nutikusi žemėje, danguje ir jūroje

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos.

Nedarykite šios knygos nemokamai prieinamos Internetu - autorius negaus savo atlyginimo už šitą puikią knygą, ar jūs to tikrai norite?

Redaktorė: *Asta Bučienė*

Viršelio dailininkė: *Jurgita Šimukonienė*

Fotografė: *Lina Fisheye*

Korektorė: *Aira Niauronytė*

© Aleksandras Makejevas, 2017

© Muzikinė partija, 2017

ISBN: 978-609-95776-5-4

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2017

*Skiriu Lauriui, Sauliui ir Valentui - jie žino,
už ką, taip pat Lietuvai,
Nes ją myliu, ir Švedijai, kur man kartais pa-
tinka būti.*

Užuovėja

Televizoriaus ekrane Raudonžandis demonstravo nuotraukas iš mūsų kelionės ir garsiai komentavo vaizdus. Įkaitusi „Užuovėjos“ publika viena akim stebėjo besikeičiančius kadrus, šūkavo, kai kas plojo. Čia buvo visi. Tomas Pionierius, Giedrius Šernas, režisierius Šutas, kriminalistas Zaremba, durų ir vartų meistras Ramūnas, fotografas Aleksandras, raktininkas bei buvęs irkluotojas Jonikas su žmona Gražina, greitosios pagalbos gydytojas Vytenis, pravarde Skalpelis, ir dar keli personažai. Net seniūnas Zuikauskas iš kažkur išdygo, visas sukaitęs ir linksmas.

- Sugrįžo mano turistai! - džiaugėsi kavinės savininkė Gitana. - Gyvi, sveiki ir švediškų gražuolių nenubučiuoti. Ar nubučiuoti?

- Nereikia mums užjūrio vilioklių, savos mielės, - pasakė Psichas. - Žvejoj buvom, o ne šokiuose su mergom bambomis trynėmės.

- Teisingai! - sušuko Pionierius. - Visos žąsų vienodos - lietuviškos, lenkiškos ar švediškos. Jos turi gagenti... Ga ga ga!

Pionierius įkaušęs moteris vadina žąsimis, o savo sugyventinę Eveliną mielai ir švelniai -

KGB.

- Galėjot mane kartu paimti, būčiau tokį gerą fotoreportažą padaręs, - kalbėjo Aleksandras.
- Surengtume parodą.

- Kitą kartą būtinai! - pažadėjau.

Kavinėje tvyrojo įprastas, bet tik mums su-
prantamas chaosas. Skambėjo mišrus balsų
choras, ore sklandė klausimai ir krito išsamūs
atsakymai.

- Tai jūs tik nuotraukose žuvų parvežėt?

- Ne, Psichas, sakė, silkių turi...

- Kiek? Statinę? Kibirą?

- Penkias...

- Tonas?

- Penkias silkes!

- Mažai...

- Reikia užmegzti su ta Landskrūna kultūri-
nius ryšius, galėsime dalintis patirtimi.

- Zuikauskai, kuo tu švedus nustebinsi? Bar-
daką mūsų parodysi? Kultūristas atsirado...
Kada šaligatvis Sodų gatvėje bus? Žadat, ža-
dat... Ten žiemą koją nusilaužt gali.

- Prie ko čia šaligatvis? Jūs net gyventojų pa-
rašų nesurinkot. Aš šneku apie ben-dra-dar-
bia-vi-mą!

- Dėl visko kalti žydai ir jų sinagogos!

- Vyteni, baik tu su tais žydais! Nusibodo...

- Nepatinka žydukui! O pats Faibčiką vaidino ir macus iš nekaltų kūdikių kraujo valgė. Valgė, valgė - aš žinau!

- Atstok!

- Kas naujo kriminaliniame pasaulyje? A, Zarembe?

- Prie Strėvos afganistanietį tris paras gaudė, buvusį modžahedą. Jis su boba susipyko, peilį pasiėmė, paklodę ir į mišką...

- Rimtai? Ką jis Lietuvoj veikė? Iš kalnų užklydo?

- Ne, jis Anglijos pilietybę turi, o boba lietuvė. Slapstėsi kaip partizanas, vos pagavo. Elektrošokais nuramino ir į durnyną... O kur kitur?

- Gitana, pakartot!

- Ir man!

- Nepamirškite, gerbiamasis, rytoj repeticija ir reikės išmatuoti jūsų galvą.

- Kam?

- Baravyko kepurę dailininkė gamins. Dabar jūs - baravykas! Aš - kelmutis, šalia jūsų kazlėkas su lepšiu.

- Kaip jūs į Kopenhagą patekot? Per Rygą turėjot skristi.

- Tai aš mus išgelbėjau! Radau mergiotę, kalbančią švediškai, o toliau viskas paprasta...

- Ji gageno?

- Kas?

- Ta žąsis, kalbanti švediškai.

- Man dabar eiti šaligatvio kloti? Rašykit oficialų prašymą, atėik antradienį pas mane į darbą, aš tau paaiškinsiu...

Jaukioje kavinės atmosferoje plaukiojau lyg baseine, pripildytame skaidraus žodžių vandens. Kišau galvą po genialių nušvitimų kaskadomis, prausiau veidą nesibaigiančių minčių purslais. Aš sugrįžau namo.

Rimas Dzūkas pjaustė iš namų atneštus rūkytus lašinius, Gitana parūpino raugintų agurkų ir juodos duonos. Visų mūsų rankos tiesėsi link skanėstų, burnos skaniai čepsėjo, šaltinėliu į bokalus čiurleno alus. „Užuovėjos“ planetoje tvyrojo kulinarinė taika ir supratimas, jokių neigiamų pojūčių. Gyvenimas už kavinės lango - į stiklą barbenantis lietus, pravažiuojantys automobiliai ir beveidžiai praeiviai - atrodė kaip senas nekokybiškai sumontuotas kino filmas su prastu scenarijumi. O tikras pa-

saulis buvo čia.

Iš nirvanos mane ištraukė žmonos skambutis. Gavau velnių, kad tik parvažiuavęs jau „Užuovėjoje“ trinuosi, o žadėjau tik į parduo-tuvę užsukti, pieno ir kiaušinių parnešti, kiek galima laukti? Ar šeima man visai nerūpi? Tai galiu ir gyventi su savo draugeliais butelį ap-sikabinęs! Stovėjau prigludęs prie ausies te-lefoną, klausiausi įprastų priekaištų ir liežuviu gaudžiau smulkius lietaus lašus. Netrukus ša-lia manęs atsirado Psichas, jis emocingai teisi-nosi savo Birutei. Kavinės tarpduryje iš mūsų juokėsi Silikonas su Raudonžandžiu. Šis netu-rėjo iš ko sulaukti priekaištų, o Silikono Sniego Karalienė moralų jam niekada neskaito.

Žingsniavau namo, nešiau kiaušinius ir pie-ną, sveikinausi su sutiktais pažįstamais. Ste-bėdamas pilkoje tolumoje dingstantį paukščių būrį galvojau sau, kad ne viskas dar supistai supista, ką ten besakytų gerbiamas režisierius. Yra šviesa mūsų tunelio gale, tikrai turi būti! O jeigu užges, paprašysiu Psicho arba Rimo Dzū-ko ir jie nuėję pakeis tą perdegusią lemputę.

1. Trys muškietininkai ir idėja

Norit sužinoti, kaip viskas buvo? Prašau, man negaila! Nors likę trys pagrindiniai personažai, manau, turi savo įvairiai cenzūruotas šios istorijos versijas. Bala nematė, teks išklaudyti manęs, nes, matau, nuobodžiaujat ir niekur neskubat. O jeigu užknisiu, siųskit kuo toliau, kokiais norit žodžiais palydėkit, aš tikrai suprasiu. Ir nežiūrėkit, kad rankos dreba, tai po vakarykščių linksmybių. Tuoj pataisysim sveikata! Einu užsisakyti alaus ir pradedam nuo pat pradžių.

Tikrai buvo sekmadienis. Nes padorūs miestiečiai, arba, kaip sako Tomas Pionierius, dori katalikai, išsipuošę bei išsilaižę, šliaužė nuo bažnyčios pusės. Mes trise budėjom savo poste mylimoj „Užuovėjos“ kavinėj. Taip, prie šito paties stalo! Raudonžandis kaip visada tvarkingai susišukavęs, nusiskutęs, žandai švyti, brangiais parfumais iškvėpinti, net nosį kuteina. Moterų džiaugsmas sušiktas, ir už ką jį bobos myli? Už gražias akis ir storą bybį, ne kitaip! Mes su Psichu Raudonžandžio fone lyg dvi blankios pagiringos dėmės, jokios prekinės išvaizdos. Tingiai dairėmės į kairę ir į dešinę.

Minčių nulis, kišenėse dar šis tas žvanga, nors tiek gerai! Stebėjom, kaip guvus žvirblis įsidrąsinęs rinko trupinius nuo gretimo stalo. Murzinas katinas, nuolat patruliuojantis šalia mūsų kavinės, snaudė pageltusioj žolėj, nekreipdamas dėmesio į straksintį įžūlų teritorijos taisyklių pažeidėją. Miestas skendo saldžioje ramybėje, tempdamas ir mus į tvankią bedugnę. Net alus aprasojusiame bokale ne gaivino, o migdė.

- Gal žvejot? - nusižiovavo Raudonžandis. - Dugnines užmesim, dešrelių išsikepsim?

- O gal į snukį? Viskas vietoje ir eiti niekur nereikės, - užmušiau draugo žvejybinės ir kulinarinės fantazijas. - Tuoj mes patys iškepsim. Sėdi ir sėdėk. Lauk, kol nirvana ateis. Mergas, va, lenkiškas apžiūrinėk!

Vėjo gūsis atnešė link mūsų stalo šnypščiamųjų priebalsių debesį. Kitoj gatvės pusėj, šalia parduotuvės, sustojo spalvotas autobusas ir kleganti lenkų turistų minia nuskubėjo apsirūpinti suktiniu ir trejom devyneriom. Raudonžandis net nežvilgtelėjo į tą pusę. Matyt, naktį laiko veltui neleido kurioj nors lovoj. O aš akimis nurengiau porą ilgakojų malgožatų ar katažinų.

- Klausykit... - susimąščiau, stebėdamas turistus. - O jeigu ir mes... Varom kur nors! A?

- Kur tu čia nuvarysi. - Psichas prisidėgė cigarete. Jis per savo gyvenimą niekur toliau už Klaipėdą nėra buvęs. - Ir žmona nesupras...

- Tavęs žmona jau dvidešimt metų nesupranta, - nusijuokė Raudonžandis, kuriam santuoka buvo kažkas nepaaiškinamo, o į vedusius jis žiūrėjo kaip į nepiktybinius psichinius ligonius.

- Turiu planą, - nutariau išdėstyti draugams savo idėją. - Gera žvegyba atšvėsime Silikono gimtadienį!

- Betgi jis vienas švenčia, be mūsų. Ir užsienyje... - suabejojo Psichas.

Tai tiesa. Silikonas visada ateina į mūsų gimtadienius ir atneša prabangių gėrimų. Tik jo antra žmona Onutė nebedžiugina mūsų savo giliomis iškirptėmis ir ilgomis kojomis. Vieną mano gimtadienį šventėm Labanoro girioj, o ta kvaiša į mišką, kaip į elito balių, išsipusčiusi atvyko. Netiko jos aukštakulniai po samanas vaikšiot ir šampanas, su širšėmis vietoj ledukų, neskanus pasirodė... Oi, skambėjo giria nuo jos melodingų keiksmų, bėgo zuikiai, toli siunčiami, neatsiliko ir kita fauna!

Gimtadienį Silikonas švenčia vienas ir už Lietuvos ribų. Siūlo ir mums, bet mes nuolat įvairių priežasčių prisigalvojam, kad nevažiuotu-

me su juo... Ką čia meluot, pinigų gaila ir tiek. Gimė mūsų brangus draugas rugsėjo vienuoliką. Psichas, didelis sąmokslų teorijų šalininkas, skleidžia gandus, jog tą dieną Silikonas vyksta į Vatikaną ir meldžiasi už taiką mūsų karingoj planetoj. Kartu su popiežiumi. Tokios Psicho teorijos, nieko nepadarysi. Kiek aš žinau, Silikonas tik prie pokerio stalo meldžiasi, o tų vietų, kuriose jis mėgsta lankytis, su Vatikanu tikrai nesupainiosi.

- Ramiai. Nekelkit bangų anksčiau laiko, - aiškinau. - Viskas bus įskaičiuota. Minimum išlaidų - maksimum kaifo! Švedija mūsų laukia!

- Kas? Pas ką mes ir... brangu ten... Kaip aš namie, žmonai... neišleis manęs, - pradėjo zyzti Psichas, bet Raudonžandis, matau, susidomėjo.

- Nemyžk anksčiau laiko, prostatai kenkia, - raminau bičiulį. - Viskas įmanoma, kai labai nori. Nors kartą suorganizuosim Silikono gimtadienį.

Mano pusbrolis Kazys jau dešimt metų gyvena ir dirba Švedijoje. Kalbą išmoko, namą pasistatė. Integravosi, vienu žodžiu. Kelis kartus jį lankiau. Dabar vėl skambino, kvietė. Naujo katerio išbandyt. Kazys nuo mažens užkietėjęs

Žvejys. Meškerių turi daugiau, nei Raudonžandis moterų patvarkė... Ir, manau, nesupyks, kad aš ne vienas, o su gera draugų kompanija atvyksiu. Žuvys pas švedus praktiškai pačios ant kranto lipa. Visos išlaidos – lėktuvo bilietai.

Psichas išgirdęs, kad teks skristi lėktuvu, net pažaliavo.

- Bijau aš lėktuvu, - murmėjo išsigandęs. - Gal jūs be manęs kaip nors?

- Paimsi dėl drąsos ir pirmyn! - šypsojosi Raudonžandis. - Tu galvoji, aš nebijau? Jeigu nusitrėkšim, tai kartu. Žemė plokščia, svarbu arti krašto nestovėti ir viskas bus gerai. O žmonai pasakyk, kad žuvų parveši.

Nusiramino šiek tiek Psichas, alaus lyžtelėjo. Aš į kavinės tualetą nuėjau. Kai grįžau į lauko terasą, prie mūsų stalo svirduliavo ką tik iš gastrolių Kretingoj grįžęs mėgėjiško teatro režisierius Robertas Šutas. Jis vartė apspangusias akis, spjaudėsi ir garsiai nežinia kam šaukė:

- Kodėl viskas taip supistai supista?! Kodėl, aš jūsų klausiu?! Koodėl?! Debilai jūs visi!!! Tuoju aš jus visus supyz... din.....